

— Хж, кумчо вълчо, ти си по-високъ, вижъ ти по-напрѣдъ дали добръ се вижда, та тогава и азъ да погледна.

И кумчо вълчо надвесилъ се цѣлъ надъ куминя, добръ вжтрѣ всичко да обгледа. А вѣроломната кума лиса, нали си ходи напрѣдъ съ своитѣ хитрини, съ всичката си сила блѣснала кумча вълча и той, сиромаша, догдѣ се усѣтилъ, срѣдъ огъня въ кѣщи се намѣрилъ и съдоветѣ съ ястието изсипалъ.

Викъ и бой върху кумча се засипали и той, горкиятъ, на тѣй се хвърли, на инакъ се озърни — отъ никждѣ нѣма какъ да избѣга. Току по-едно врѣме една мѣничка врачка съгледалъ и въ нея се лудо пѣхналъ. На срѣща му пѣкъ да се случили ношовитѣ и той въ тѣстото си главата заврѣлъ, а ударитѣ по гърба му още по-чести станали. Горкиятъ кумчо вълчо, най-сетнѣ като бѣсенъ се хвърлилъ и сполучилъ да избѣга прѣзъ вратата съ тѣстена глава и прѣбитъ гърбъ въ гората — тамъ своята сждба да оплаква. А на кума лиса люто се заканилъ да си отмъсти. Нещешъ ли пѣкъ и тя насрѣща му отъ храсталака изкача и започнала лукаво да му се подсмива:

„А, кумчо, кога си купи такъвъ хубавъ калпакъ, много ти е лика и прилика“. Изкикотила се насрѣща му и се изгубила въ храсталака.

Халчо.

